

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Altmış Beşinci Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 29 Ocak 2017

Herkesle birlikte yemeğe oturdum. Uzun zamandır ilk defa hep birlikte yemek yiyorduk. Böyle anları özlediğimi fark ettim. Babam bir taraftan yemeğini yiyor, bir taraftan da göz ucuyla bana doğru bakıyordu. Sonunda dayanamayıp konuştu;

-Şükür oğlum, insan içine çıktın.

Hiç sesimi çıkarmadım, yemeğin boğazıma düğümlenmiş olduğunu hissetmiş olacak ki devam etti,

-Neyse ne olduysa üzülme artık da, yemeğini ye.

-Peki baba

-Anlamıyorum, evet zor bir dönem, dediğin doğru ise arkadaşlarının başına bir iş gelmesi ise çok üzücü, ama kendini bu kadar harap edersen, ne okulunu bitirebilirsin. Ne de bundan sonra hayatna doğru düzgün bir yön verebilirsin.

-Toparlanmaya gayret edeceğim baba.

-Peki okul ne alemde, sınavlar nasıl geçti.

İşte bu soru çok zor bir soruydu. Doğruyu söyleyemezdim. Doğruyu söylemesem işin içinden nasıl çıkacaktım.

-Bende onu diyecektim, sınavlara girdim ama, sonuçlarını bilmiyorum. İki dersten son hakkıma girmiştım, sonuçları ne oldu bilmiyorum.

-Oradan haber alacağın kimse yok mu?

-Yok, kimse kalmamıştır şimdi, herkes Memleketinde, ayrıca kimsenin telefonu yok, varsa da ben bilmiyorum.

-O zaman

-Tek çare Eskişehir'e gidip durumu öğrenmek.

-Peki ne zaman gitmeyi düşünüyorsun.

-Eğer maddi durumun uygunsa hemen yarın gidebilirim.

-Tamam oğlum, öbür gün git, ben yarın biraz para temin edeyim.

-Yok kimseden borç falan alma, olmazsa daha sonrada giderim.

-Sen işin orasına karışma, bir an önce git de durumunu öğren, hemen dönersin zaten kalma oralarda bu dönemde.

-Tamam baba, sen ne dersen.

Bir ara dönüp anneme baktım, gözlerini benden ayırt etmiyordu. Benim de baktığımı görünce sessizce yerinden kalktı, mutfağa gitmek bahanesiyle gizlice başımı okşadı. O an onlara verdiğim

sıkıntıdan çok utanmışım.

Yemekten sonra bir süre ailemle birlikte televizyon seyrettim. Ancak sık sık Kenan EVREN'i gösterdiği için hemen sıkıldım ve kalkıp odama geçtim. Biraz rahatlamışım. Ama okula gitmek korkutuyordu beni.

Yatağa uzandım, gözlerimi kapadım, hemen uyumuşum. İlginçtir günlerdir ilk defa kötü bir rüya görmedim. Belki bir şeyleri paylaşmanın rahatlığının sonucuydu bu. Fakat yine de gece sık sık uykumdan uyandım. Her gözümü açışında Mustafa amcalar geliyordu aklıma. Acaba oğulları İsmail kurtulmuş muydu? Eğer derslerim iyi ise dönüşte Söğüt'e uğrasam mı diye düşündüm.

Ertesi sabah erkenden uyandım, annem dışında herkes işe gitmeye hazırlanıyordu. Kahvaltıya çıkıp çıkmamakta kararsız kaldım. Yeniden bir şeyler sormalarından endişe duyuyordum. Az sonra büyük ablam yanıma geldi.

-Sen seversin patates kızarttı annem, gel istersen kahvaltıya.

-Bilmem ki, gelsem mi ki acaba?

-Gel tabi, babam çıkıyor zaten, bilirsin o kahvaltı etmez.

-Peki abla, elimi yüzümü yıkayayım geliyorum şimdi.

Kahvaltıdan sonra annemle yalnız kaldık, günlerden Cumaydı. Cuma günleri bizim oranın pazarıydı. Lise öğrencisi iken, annem yorulmasın diye pazara hep ben giderdim. Ama şu halimle böyle bir şey yapamazdım. Annem hava alırsın istersen gel birlikte gidelim dedi ve onu kırmak istemedim. Günlerdir ilk defa evin dışına çıkmışım.

Eskişehir'e gidişim ise araya Cumartesi, pazar girdiği için bir kaç gün sonraya kalmıştı. Belki böylesi daha iyi olmuştu. Çünkü üç günde kendimi daha da toparladım.

Altmış beşinci bölümün sonu

Mehmet Fikret ÜNALAN